

MARIJIKIN OGRAČEK

NA ČAST DETETI MARIJIKI

GA VREJŪJE ZA NAŠO DEČICO

KLEKL JOŽEF, VP. PLEB.

V ČRENSOVCIH.

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin 1. dečinskoga dneva
septembra 8. leta 1931.

CENA NA SKŪPNI NASLOV LETNO 4 D.

Pišemo si.

Stricovo pismo dečici.

Draga dečica! Vaš den, dečinski den, 8. sept. je mino. Veseli je bio za vse vas. Ježušek vas je blagoslovo, Marijika je prosila za vas. V lepoj procesiji ste nesli okoli njeno podobo, k šteroj so prišli z lübezni do vas celo od daleka gospodje dühovniki i bogoslovci. Bili so poleg domačega g. kaplana Bakan Štefana v Črensovcih ešče štirje g. dühovniki: Vrbanjšek Janoš, katehet z D. Lendave, ki so vam jako lepo predgali od treznosti, potem še oba g. kaplana iz D. Lendave: Bejek Janoš i Godina Ignac pa Dr. Kelenc Tomaž, ravniteo Martinišča v Soboti. Tem gospodom so pomagali trije gospodje bogoslovci, vsi Ivanje, Gregor iz Sobote, Kolenc iz Gumilic i Zelko iz Črensovec, ki zadnji so teliko podrka meli, naj bi vaš den kak najlepše izpadno. Kak lepo so se popevali Marijine litanije! Velika Črensovska cerkev je bila puna, teliko naroda je privrelo vküp. Prišle so dobre düše zato, naj pokažejo, ka se njim to vidi, če vi draga dečica radi mate Marijiko i če ste njej na veselje pobožni, trezni, čisti. — Lepa igra, štero se je dečica tak lepo navčila po velikih trüdaj g. Zelka, se je toti igrala pri cerkvi, a vsi neste je mogli viditi zavolo velike steske. Vidla jo pa deca na križovsko nedelo v Našem Domi, gde se je ponovila. Kleti tüdi tak napravimo, ka de igra v zaprtom prostori, v dvorani ali ogradi, gde vas nišče nede vkrajsünjavao. Jeli, kak so vam neštérni odrašeni nevoščeni, ka vas vkraj rivlejo? Odpüstite njim, Marijika tak žele. Tüdi oni bi radi vživali nedužno dečinsko veselje, štero njim je že davno vgasnoli, zato njim ne zamerite.

Ka so pa stric delali na te vaš lepi den, ka ste jih nindri ne vidili? Betežni so bili. Ki ste bili na njihovom domi, ste jih vidili, kak so bili slabi, bledi, sühi, vküspadnjeni. Zakoj so pa bili takši? Jeli so dosta delali za vas dečica, zato so zbetežali i oslabeli? Marijika njim je sprosila to trpljenje. Pa zakoj? Poslüšajte! Ježuš je svet po trpljenji rešo. Brez trpljenja nese je i ne bo se nikomi neba odprla. Križ je klüč do vsake milošče i do nebeskih vrat. Marijika njim je zato poslala sladki križ, naj bi ž njim molili za vas, ka bi vi vsi dobri bili, se vsi zveličali. Pa za nekoj drugoga njim je Marijika tüdi poslala beteg. Znete zakaj? Rada bi znala, jeli zna biti naša dečica zahvalna? Rada bi znala, jeli se najde dete, ki ne bi molilo za strica, ki se tak skrbijo z deco? Zato je poslala trpljenje strici, ka bi vi molili, za strica, ka bi njim vi od Marijike sprosili vse potrebne milošče, ka do vas znali po pravoj poti voditi i ka bi njim sprosili tüdi trdno, močno zdravje.

Stric so svoje povedali. Zdaj pa vi dečica, svoje povejte. Povejte, jeli ste kaj molili za strica, jeli ste se kda prečistili za njih? Jeli jih zročite včas Marijiki i jeli pri sv. meši prosite Ježuška, naj jih blagoslovi? Ka strici prosite, dečica, to sebi prosite, ar stric celo svoje življenje darüjejo za vaše düšice, ka bi te rešile.

Zdaj sam vam povedao, ljubenci moji, zakaj sam bio na vaš den betežen, močno betežen i zakaj sem ešče zdaj slaboga zdravje? Molite za menel Marijika šče pokazati, ka vas rada ma i vas zato rada poslušne. Pišite strici, ka ste molili za njih, pa te vam stric odgovorijo, ka ste njim sprosili. Tečas pa bodite po Marijiki vsi toplo pozdravljeni.

Vaš Stric.

Pošta.

Kreslin Jožef G. Bistrica. Vganko si toti rešo, ali kesno je prišla. Drúgoč se bole popašči. Zver Vincenc i Zver Štefan, Odranci. Pridita po nagrado za pravilno rešitev vganke k strici v Črensovce. Sente Gizela Pečarovci. Išči obečano nagrado v Soboti, Križova ulica 4. pri g. Edšidi. Tü jo dobiš za pravilno rešitev vganke.

Vsem širitelom Marijinoga Ogračeka!

Širitelje i šritelice Marijikinoga Ogračeka se opro-sijo, naj taki, kak te snopič do rok dobijo, poberejo na-ročnino i jo v Črensovce pošlejo ali pa v Soboti prek dajo na upravi, Križova 4. Ne bomo mogli listeka naprej štampati, če se vse zdaj dol ne plača. Marijina čast i dužnost naše düšne vesti terjata, da naročnino vsi plačamo i jo včasi prek damo. So takše vesnice, ka smo letos ešče pare naročnine na sprejeli. Širitelje i šritelice i naročniki spunite svojo dužnost.

Vredništvo

Marijinoga Ogračeka.

VGANKE.

I.

Neje venec, pa je li,
neso rože, pa so li.

Ka je to?

II.

JELEC POLDE

Ka je to mož?

III.

Urbanov Jožek je šo v trgovino po sol. Mati so ga zgonili. Gda so njemi peneze dali, so njemi ostro zapovedali:

1. „Na peneze pazi,
2. z robca jih ne odvežluj,
3. po poti ne posedaj,
4. z decov se ne zmenjaj!“

Ka je Jožek mogo delati, ka je te štiri materne zapovedi verno spuno i li prineso sol?

Trije, ki vse tri vganke pravilno rešijo, dobijo za dar lepo knigo od Brezmadežne Device Marije. Rešitev se mora poslati do 15. novembra.

MARIJIKIN OGRAČEK

Priloga M. Lista i ž njim Novin.

Cena na sküpnj naslov letno 4 Din.

Kakše detece je bila Marijika ?

Marijika je rada čtela dobre knige. Pa je znala ona čteti? Znala je. Bog je odebrao v staroj zavezi en narod, izraelski, ali židovski, šteri je čuvao pravo vero v Boga i iz šteroga naroda bi se meo naroditi Zveličiteo sveta. Te narod je dobo od Boga napisane na table desetere zapovedi, štere je vsaki mogo znati prečteti. Te narod je dobo od Boga dosta svetih knjig, štere je nareküvao sam sv. Düh Bog i štere se zovejo sv. Pismo staroga zakona ali stare zaveze. Te svete knige so se vsako soboto čtele v vsakoj cerkveci, ali sinagogi, kak so je zvali. Da so se te knige mogle čteti, se je moralo čtenje včiti. I šola je bila vsaka hiša, gde so se te knige čtele. V domačoj hiši se je prvič navčilo dete čteti. Potem so pa bile še posebne šole, gde se je bole obširno včilo dete čteti i vse razmeti. V takšo šolo je hodila tüdi Marijika v Jeruzalemi, štero so vodile pobožne vučitelice. Tü se je navčila Marija čteti. I kak je z šole vö ostala, ne nehala ta dobroga čtenja. *Marijika je vsaki den čtela pobožne knige.* Razmiš drago detece: vsaki den?! Delaš ti tüdi tak? Marijikin Ograček, Marijin List pa drüge pobožne liste čti rado, čti vsaki den. Zadosta je, če samo edno ali dve strani prečeš, ali čti vsaki den. Po dobrom čtenji Bog govori düši, vsako dobro dete ga pa rado poslüša. Če nemaš dobroga čtenja, zglesi se v Črensovcih pri Strici, te je že poskrbijo, samo rado čti, drago detece, kak je Marijika rada čtela.

Koga najbolje želem?

Jaz pa najbolj želem
Jezuša s srcom vsem,
Po Njem le hrepenem,
Po Njem noč ino den.

Zakaj ga tak želem?
Priznam odkrito vsem:
Jezuša mam najraj,
On je moj večni raj.

Srčen.

Napoleon i njegov pobožen sluga.

Napoleon I. je gojio posebno naklonjenost do ednoga mladca, šteroga je vzeo za svojega slugo, i je šteo, da ga mladenec večkrat sprevaža, kda de kama šo.

Neki večer se je sluga nahajao v gledališči v kraljevskoj loži z drugimi velikimi osebami. Dokeč so vsi pazljivo sprevažali komedijo, ki se je predstavljala, je Napoleon opažüvao svojega slugo, kak miga z rokami, ki jih je položo na prsi pod plaščom i oponaša se, kak da je z mislami nekde daleč. Niti se ne briga, da ga gospodar gleda.

Napoleon, ki neje bio človek odlašanja, je nepričaküvano i hitro podigno plašč i je opazo, da mladenec med prstami drži sv. rožnivenec. Mladenec, čeravno je bio nestrašliv, je rdeči gratao pa se pripravljao na karanje.

Ah! zdaj vidim, pravi Napoleon. Jako se mi dopada, da si tak lepo trošiš svoj čas. To je dosta boljše, kak pa gledaš te bedarije, ki se predstavljajo. *Ti si človek.* Le moli dale svoje čislo, to ti ne bom nikdar brano.

Napoleonova reč vala gotovo dosta več kak cone nešternih praznih glav modrijanov, ki se norčarijo, če vidijo, da je što pobožen.

Na Goričkom je moj dom.

Na Goričkom
je sirmaški kraj,
li ga mam najraj:
tü je moj dom.

Na Goričkom
malo je vodé,
goste so skuzé:
tü je moj dom.

Na Goričkom
male so vesi,
Velki Bog je v njih:
tü je moj dom.

Na Goričkom
teško se živé,
sladko se vmerje:
tü je moj dom.

Na Goričkom
prosti so ljudjé,
mirno vsak živé:
tü je moj dom.

Na Goričkom
je moj rojstni kraj,
z tujine nazaj
silim v svoj dom. Srčen.

Blažena Imelda, patrona prvoobhajancov.

V Bolonji na Talijanskem se je rodila pred dobrimi 600 leti Imelda od pobožnih i bogatih, grofovskih starišov. V gingavoj detinskoj dobi jo je obsipao Jezuš z jako velikimi miloščami: vročo lübezen i veliko smilenost do Boga njej je vlejaó v srce. Komaj je prišla k pameti, že je mislila samo na Boga, že je bridko jokala, zakaj žalijo lüdje z grehom Jezušá, ki je teliko trpo za nje. Trpeči Jezuš se njej je preveč milo i je štela vse včiniti, vse pretrpeti, naj ga samo potolaži. Najbole srčno ga je pa želela pri svetom prečiščavanji k sebi sprejeti, a ne ga je mogla, ar ne mela ešče dopunjenih 12 let. V tistom časi najmre deca ne smela pred dopunjenim 12. letom k prečiščavanji, samo v toj starosti se smela prvič prečistiti. Gda je bila deset let stara, je z dovoljenjom starišov odišla v samostan dominikank, da bi se pripravljala na redovniško življenje. Čeravno je bila dete, je vse predpise i ostre pokore tak verno zvršavala, kak starejše sestre. Najraj se je müdila pred tabernaklom, kde Jezuš prebiva. Vüre dugo je tü preklečalo dete i si zgučavalo z Jezušom.

V kloštri je bila že edno leto. Približavao se je Gospodov Vnebohó ali Zastóplenje (Velko Telovo), svetek nastavljen na spomin Jezušovoga v nebo zastóplenja. Te den so šla deca k prvomi sv. obhajili ali prečiščavanji. Imelda je ne smela, ar njej leto falilo do dopunjenoga 12. leta Neskončno jo to bolelo i v neskončno vročoj lübezni se je potožila svojemi Jezuší, kak rada bi ga sprejela. Mislila je tüdi na tisti dogodek, od šteroga njej je vüjec, O. Egidij, dominikanec, pripovedavao. On njej je pripovedavao, da je živo v Portugaliji v mesti Santareun pobožen dühovnik Bernard de Morlaas. Te je včio dečico. Med svojimi šolari je meo dva pobožniva dečkeca, šteriva sta po šoli vsele šla v cerkev. V toj cerkvi je bila lepa podoba: Marija z Jezušekom. Tema dečkecoma se je mali, slabo oblečen Jezušek jako pomilo. Pozvalá sta ga k sebi dolí i ka sta mela jesti, sta njemi ponüdila. I Jezušek je prišo k njima, jo ž njima i se igrao ž njima. To čüdo sta ovadila svojemi vučíteli Bernard de Morlaasi. Te je šo skrivoma v cerkev i je vido, da dečkeca istino gučíta, Jezušek je vseli stopo dolí k njima. Dečkoma je potem pravo, naj prosita Jezušeka, ka njima pokaže svojo lübezen.

Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih
nevarnostih!

Pokrij nas s svojov svetov krvjov!

Amen.

Jezušek njima je odgovoro, ka njima tak pokaže svojo lübezen, ka jihva v hišo svojega Oče odpela. Gda sta to svojemi vučiteli povedala, je te zapovedao dečkoma, naj prosita Jezuška, ka ž njima tüdi njega odpela v hišo svojega Oče. Jezušek je v to rad privolo. Bernard de Morlaas je začeo zdaj s vsov po-božnostjov i gorečnostjov pripravlati dečkeca na prvo sveto ob-

Blažena Imelda Lambertini,

dominikanka, ki jo je Jezus v 11 leti starosti na čüden način prečisto obrvim i ki je pri tom prvom prečiščavanji vmrla od lübezni do Boga. Ona je patrona dece, štera stopi prvikrat k sv. obhajili.

hajilo. Na Gospodov Vnebohod sta stopila prvič k sv. prečiščavanji. Njiva vučiteo je slüžo sv. mešo i pri njej jiva je prečisto. Po meši so pred oltarom hvalo davali Jezuši i med tem hvalodavanjem vsi trije vmrli. Jezušek je prišo po vse tri i odpelao v hišo svojega Oče, vu hišo, gde je sama radost i večna radost.

Med sv. mešov je maloj Imeldi te dogodek živo stopo v spomin. Roke je sklenola, glavo v nje skrila i tak dolgo, dolgo molila, goreče-vročje prosila Jezušeka, ki tak rad ma dečico, naj pride k njej. Meša je minola, sestre i druge duše zdrružene po prečiščavanji z Jezušom, idejo veselo z cerkvi. Dühovnik si slači cerkveno opravo v segeštiji, Imelda pa šče zmerom joče v sklenjene roke, zakaj nema že 12 let, ka i bi ona mogla Jezuša dobiti. — Naenkrať pa se samo nekaj zasveti i zadiši v cerkvi. Imelda zdigne glavo i vidi pred sebov hoštijo vu zraki, ki se sveti kak sunce. Dišavo i svetlost opazi i dühovnik i sestre. Bežijo v cerkev. Vidijo čüdo. Dühovniki pravi Jezuš v düši, naj vzeme pateno, to je zlati tanjer z keliha. Vzeme ga i nese k Imeldi. Kak pristopi k njej, se spüsti sv. hoštija na tanjerek. Spozna, da Jezuš žele, ka to angelsko dete prečisti. Prečisti je. Imelda ma Jezuša. Presrečna je. Dobila ga. Vsikdar šče pri njem biti. Poslühne jo i odpela po prečiščavanji taki v nebo. Vmrla je po čüdnom prvom prečiščavanji v cerkvi. Zato je patrona prvoobhajacom.

Zvezdice.

Spoznaj samoga sebe.

Stari modrijan Falete, šteri se je hvalo rekši, ka on dobro zna zvezdoslovje, je hodo edno noč po poli in ogledüvao zvezde. Gledao je in hodo se pa ta že preci časa, gda samo ednok spadne v edno globoko jamo. Dugo je brečao i na pomoč zvao, a nikoga od niket. Kumaj, kumaj gda je že ves zmantrani bio, je pribežao eden polodelavec, ga vöpotegno i ga malo začüdeni pitao, ka je delao tam i zakaj je notri spadno, ar je bilo svetlo skoro kak po dnevi.

— Iskao sam pravila zvezd — je gizdavo odgovoro Falete.

— Sirmaček! — njemi je odgovoro polodelavec; — prle kak zvezde, spoznaj zemlo, po šteroj hodiš.

* * *

Dostim bi se tüdi ravno tak lahko povedalo. Oni se hvallijo, ka so jako vučeni, pa bistre glave, gda pa gučijo ali pa pišejo od jakosti, pa zablodijo, da je groza! Tak zablodijo, ka prousto lüdstvo brezi vsake velke izobrazbe, liki zdravoga razuma, pravi:

— Či je to znanost, živio maloznanje! —

Ali ljudje pijejo po pameti i potrebi?

Pijača je vnogim začetek i konec vsega veselja i vse sreče. Sv. pismo pravi, ka je Bog vino zato vstvoru, ka rasveseljava človeče srce. To sv. pismo pa tudi graja to veselost, štera se skonča v nezmernom vživanji, da človek postane pijan.

Ljudje pijejo, gda pridejo vküp i gda idejo na razno. Pijejo, gda so veseli, pijejo, gda so žalostni, ka se potolažijo. Pijejo, gda so dobre vole, gda so čemerni, pijejo gda so brez skrbi, gda so vroči, ka se ohladijo, pijejo gda jim je mrzlo, ka se segrejejo, pijejo, gda so siti ali lačni, pijejo, gda napravijo kúpčijo, pijejo, gda se što narodi, gda se što oženi pa šče bole. Pijejo, gda majo peneze, ali, gda jih nemajo. Ništetni začnejo piti že v zgodnjoj mladosti, henjajo pa te, gda več nemrejo držati kupice v rokaj. Je to ne norost?!

Splošno je v navadi, da ljudje silijo piti. Či ščeš ali neščeš — moreš piti! Ali se sili tak s krühom ali z mesom? Kak ne-spametni so ljudje!

Te navade i prilike za pijačo so krive, ka je telko pijancov. Priložnost dela pijanca. Dokeč de za pitje telko prilike i dokeč do vladale takše navade, to silenje, tečas ne more biti drugoga kak pijanost i v pijanosti hüdodelstva.

Posebno glasno nam to svedoči čezmerno število oštarij i veselic. So na sveti kraji, gde pride na 70 ljudi edna oštarija. Iz toga se vidi, kakša nezmernost vlada med ljudstvom. Da pa lahko oštarije izhajajo, zato ga pa ljudje morejo piti. Da bole pijejo, priredijo veselice z godbov i plesom, gde se ljudje zmant-rajajo, postanejo žedni i pijejo do pijanosti. V pijanosti hodijo domo, med potjov kričijo, preklinjajo, prisegajo brez potrebe i po krivom. Včasi nemrejo niti iti. Moč alkohola jih vrže na zemlo, gde obležijo.

Tak se pije pri nas, draga dečica, nedelo za nedelov. Nišče pa ne nüca pri pitji pameti. Če bi zmerno pili, ne bi bilo ne bitja, svaje, pobijanja, morenja, preklinjanja. Tak ljudje vživlejo alkohol pa ne vejo za koj? Ne poznajo šče dobro njegove moči. Edni pravijo, le pijmo, ka mo bole močni. O, da bi tej znali, kak se vkanijo i kelko škodijo samomi sebi.

Zato, draga dečica, ne vživlimo alkohola, ar je to najvekši strup — čemer. — Ne da nam alkohol nikdar moči, nasprotno, v škodo je düši i teli.

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

3. oktobra.

Trezika ima svetniški sijaj,
črn plašč okoli glave,
oči ji zro v daljave.

Trezika križ drži v rokah,
ves v vrtnicah,
še stran kaplja:
Trezika se smehlja.

Pred njo sveče goré,
pred njo rože dehtë:
bele ko zvezdice,
rdeče ko plamen:
Da bi bil ciklamen!

C.

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

V koru je imela svoj prostor blizu sestre, ki je bila zelo nemirna. Sedaj je rožljala z rožnim vencem, sedaj s kakšno drugo stvarjo. Sama pove, da je morda to le ona občutila, ker je imela zelo fin posluh. Toda motilo jo je tako zelo, da ji je stopil pot na čelo. Prvi trenutek se je hotela obrniti in dolžnico pogledati, da bi postala mirnejša. Spoznala je takoj v svojem srcu, da bi to ubogo sestro bolelo in da je popolnejše, če prenese motenje potrpežljivo, prvič iz ljubezni do Boga in drugič iz ljubezni do dotične sestre. Celu premišljevalno uro je torej neprestano in vedno iznova darovala Bogu to svoje premagovanje. — Drugič enkrat je bila v pralnici. Pri delu je stala sestri nasproti, ki je je pri pranju robcev neprestano brizgala umazano vodo v obraz (seveda nehoté). Prvi trenutek je hotela odstopiti, da bi si obrisala obraz in da bi tako sestri pokazala svojo željo, naj mirneje dela. Ampak istotako hitro jo je milost božja razsvetlila, kako nespametno bi bilo, če bi zamudila tako ugodno priliko, si zbirati bogatih zakladov zasluženj za večnost in potrudila se je, da bi skrila vsako nevoljo. Nasprotno, opogumila se je in potrudila z vso močjo, tako, da je želela biti kar najboljše poškopljena. In posrečilo se ji je, da je premagala naravo, kajti v teku pol ure ji — nori in nenavadni način škropljenja ni bil več nadležen in sklenila je, da se bo še večkrat vrnila na to prostor, kjer ji je postalo tako lahko, zbirati zaklade za nebesa.

Ponižno in zaupno je prosila Jezusa pomoči, da bi mogla vedno bolj ljubiti svojega bližnjega:

„Dobro vem, moj presladki Jezus, Ti ne zapoveš nič nemogočega. Bolje kakor jaz sama poznaš — Ti — moja slabost in nepopolnost. In veš, da se mi nikdar ne bo posrečilo, da bi svoje sestre tako ljubila, kakor jih Ti ljubiš, če mi Ti, moj božji Zveličar ne blagovoliš vliči v srce Svoje lastne ljubezni. Ti si dal novo zapoved in zato si tudi pripravljen, da mi podeliš to milost. Kako ljubim to zapoved, o Gospod, saj mi daje nevarljivo gotovost, da hočeš Ti Sam v meni — z mojim srcem ljubiti vse one, ki mi jih zapoveduješ ljubiti.“

„Da, čutim, če se vadim v dejanski ljubezni, deluje v meni — Jezus sam; čim iskreneje sem združena z njim, tem večja je moja ljubezen do vseh sester. Kadar želim to ljubezen v sebi množiti, mi skuša satan, predočiti napake ene ali druge sestre, hitro začnem misliti na njene kreposti, njeno dobro voljo . . .“

„Da si zaslužim milostno sodbo, dá, da se sodbi popolnoma ognem, se hočem potruditi, da bom vedno gojila le misli ljubezni in dokrohotnosti, zakaj: „Ne sodite in ne boste sojeni!“

Kakor zapoje labod svojo najlepšo pesem — umirajoč, tako je Mala Terezija malo dni pred svojo smrtjo še izrekla velike besede o važnosti sestrinske ljubezni:

Sestra Marija od presvetega Srca ji je namreč rekla: „Kako sladka je smrt, če je bilo življenje polno božje ljubezni.“

Naša ljuba svetnica pa je odgovorila: „Da sladka. A da dosežemo to srečo, mora biti življenje tudi polno sestrinske ljubezni.“

O njej veljajo res besede, ki jih je sv. Janez od Križa zapisal o žrtvah ljubezni:

„Sojene bodo po ljubezni . . .“

b) Njena slavna pot.

Moderno svetnico so imenovali sveto Terezijo Deteta Jezusa.

In to je, v kolikor nam v svojem življenju nudi rešilno sredstvo proti nevarnostim našega modernega časa. Vabi nas namreč na svojo slavno pot: pot duhovnega detinstva.

Malo pred svojo blaženo smrtjo je svetnica s preroškim glasom rekla svoji rodni sestri Pavlini, bivši priorici:

„Čutim, da se bo moje misijonsko poslanstvo začelo. Moja naloga: učiti Boga tako ljubiti, kot Ga ljubim jaz; pokazati dušam svojo malo pot.“

„In katera je ta mala pot, ki jo hočete razodeti dušam?“

„Moja Mati, to je pot duhovnega detinstva, pot zaupanja in popolne izročitve. Dušam pokažem tudi mala sredstva, ki so bila pri meni tako uspešna. Povem jim, da je življenska naloga samo ena: trositi Jezusu cvetje malih žrtev in Ga pridobiti s svojo pozornostjo. Tako sem Ga jaz pridobila in zato — bom v nebesih milostno sprejeta.“ —

(Dalje)